

NÉVTELEN SIR.

Bedült kis sírhalom... tenger virág rajta,
Nyíló sok virágot öregasszony hordja,
Egy jó öregasszony minden este-reggel,
Fohászzkodó szóval, ájtatos lélekkel.

— Kinek hordja néni ezt a sok virágot?
A legkedvesebbje talán sírba szállott?
Talán a férjének, fiának a sírja?
Hogy így ápolgatja, elgondozza sírva?
Kinek adták ezt a korhadt kis keresztet?

Szól az öregasszony, a hangja is reszket;
— Nem tudom, nem tudom, hogy kinek a sírja,
Vén már a keresztje, név sincs rája írva...
Ami volt, az idő rég lehordta róla...

— Miért ápolgatja hát ily félve, óva?
— Valamikor hajdan, valamikor régen,
Volt egy szép, volt egy jó, derék fiam, nékem.
És elvitték messze, idegen országba,
Idegen országba, nagy háborúságba...
Buzgón imádkoztam napról-napra érte,
Hej, nagyon hiába imádkoztam érte...
Idegen országból nem jött haza többet,
A vére pirosra festette a földet,
Bús trombitaszóval ott el is temették,
Messzi, más hazában hideg sírba tették...

...Hátha ott valaki, nagy messzi országba'
Virágot ültetett jeltelen sírjára...
Hátha valakinek a résztvevő könnye
Hull ott is arra, a drága, szent göröngyre,
S ápolják, úgy, mint én ezt a kis sírt itten...
Áldja meg a porát a jóságos Isten!

(Farkas Imre.)

A vitéz levente.

A kárpátaljai harcokban történt, amikor honvédeink olyan rettenthetetlen bátorsággal foglalták el szinte napok alatt az Észak-Keleti felvidéket. A fiatal honvédeknek nagy segítségére voltak akkor az úgynevezett *szabadcsapatok* halálraszánt hősei is.

A Kárpátok hatalmas hegyei-völgyei között vezetett a felszabadító honvédek útja. A menekülő csehek és „szicsgárdisták“ tudták jól, hogy nem lehet a magyar honvédekkel szem-